

Medžių mados

Pavasaris sudarė sąjungą su vėjavaikiu Pietų Vėjūkščiu iš ėmėsi kvaitulio politikos medžiams. Ir nepajuto medžiai, kaip patiko jiems siūlomos spalvos, kaip smagu buvo imti geltoną ir žalią spalvas, jas maišyti, stebėti atspalvius, ieškoti savojo, o paskui taškytis iki valiai. Kiekvienas stengėsi išgauti vis kitokį atspalvį, kad nebūtų panašus į kaimyną, todėl ir žalia nebuvo panaši į žalią, o greičiau į gelsvą ar net į rausvą. Ko tie medžiai primaišė, net Pavasaris nebesusigaudė, o Vėjūkštis nesužiūrėjo. Kol medžiai linksminosi taškydamiesi saulėje, Uosis ramiai nusidažė lapus žaliai, o tada krenkštelėjo:

- Medžiai turi žaliuoti.

Niekas nebūtų klausęs jo seniokiško burbėjimo, bet šalia augančiai Drebulėlei pasidarė lyg ir nepatogu - vyresnieji daugiau išmano.

- Pasakyk, Dagilėli,- užklausė ji nešališko vertintojo,- ką paukščiai mano apie mūsų spalvas? Jūs po pasaulį lakiojat, daug matot, - kokios medžiai spalvos?

Dagilėlis jau buvo besiziojęs ilgai čiulbėti apie medžių spalvas ten, kur šilta, bet Uosis vėl kostelėjo, šakas krestelėjo, ir paukšelis pamatė, kaip pavojingai pasviro jo taip meiliai susuktas lizdelis.

- Oi, ...ten, kur aš keliauju, šilta, medžiai žali,- bandė suktis iš padėties. Staiga Dagilėlis prisiminė savo dažnas artimesnes keliones į sodą, kur žmonės sėja, sodina, augina daržoves, o jis mėgsta tarplysčiuose medžioti.

- Man vienas nusimanantis dizaineris Petruška sakė, kad amžinai madinga sodri žalia spalva ir karpyti lapai, - išpyškino ir nusipurtė, prisiminęs arogantišką dizainerį.

Eglės patenkintos suošė, sušlamėjo Uosis ir krenkštelėjęs saugiau apglėbė lizdelį. Sąjunga buvo sudaryta laikinai. Sunkiai atsiduso medžiai, dažėsi neskubėdami madinga vienoda žalia spalva, savo atspalvį rasom apverkdami, karpė lapus kaip kas išmanė: kas smulkiai apkarpė, kas bangelėmis, kas ieškojo nors čia originalumo, o Uosis pavyzdingai plunksniškai sukarpė kiekvieną lapą ir patenkintas apsidairė – visi medžiai žaliavo.

Prasidėjo vasara, paukščių balsai pritilo, saulė irgi kvaitulio nebevarė, tik ramino malonia šiluma. Apsidairė Drebulėlė aplink, pažiūrėjo į savo apvalius lapelius, pavartė juos lyg pinigėlius.

- Kaip nuobodu, - nusipurtė ji visais lapais, o Vėjūkščiui pasirodė, kad jo brolis dvynys pasislėpęs jį kviečia slėpynių, ir šastelėjo į šakas. Drebulėlė net krūptelėjo, kai Vėjūkštis ėmė šakom bėgioti, pasislėpusio brolio ieškodamas, o paskui užsikvatojo ir erzino kvailiuką virpindama tai vienos šakos lapelius, tai kitos, tai viršūnę sudrebindama. Užsižaidė Drebulėlė, kiekvieną dieną Vėjūkštį erzindama, užsižiūrėjo į jų kvailiojimus medžiai, tik Liepa stovėjo rami ir nepatenkinta- jai nepatiko būti tokiai kaip visi. Dabar, kai dėmesio centre atsidūrė Drebulėlės ir Vėjūkščio žaidimai, Liepa slapta sukrovė žiedus ir pakvipo visa pamiškė.

- Ar madinga žydėti? – aptikę nusikaltėlę klausinėjo vieni kitų medžiai, nes Dagilėlis buvo užsiėmęs šeimynos auklėjimu, o ne medžių madom.

- Žydėti ir kvėpėti neuždrausit! - didžiavosi savo išradingumu Liepa, o medžiai, peržydėję pavasarį, apmaudžiai ieškojo teisybės.

- Palauksim, ką Petruška pasakys,- reziūmavo Uosis ir visi nuščiuvo, net Liepa paskubėjo nužydėti, kad neliktų įrodymų. Bet praėjo ramus mėnuo, Petruškos verdikto Liepa nesulaukė ir medžiai vėl išdrąsėjo: kyštels lapelį bėgančiam saulės zuikučiui ir jau turi geltoną lapą, gudresni saulei tekant ir visą kuodą raudonai nusidažė ar šoną nurausvino, šermukšniai su putiniais raudonas uogas kekėmis iškėlė. Vėl medžiai įsilinksmo. Uosis neramiai kosčiojo, kol Dagilėlis rado laiko nulėkti pas Petrušką, bet lysvė buvo tuščia- dizainerio nė ženklo. Pasisukiojo tarplysčiuose Dagilėlis, o grįžęs pasakė:

- Petruška nuomonės neturi.

Kvatojo medžiai liemenius apsikabinę, taškė vienas kitą kuo ryškesnę spalvą nutvėrę, nuo juoko kretėjo šakos ir biro lapai, klodami ant žemės geltoną- raudoną- rudą kilimą. Lakstė Vėjūkštis po mišką apkvaitęs nuo spalvų, vartėsi, dūko, mėtė ir nešiojo lapus po dangų ir šaukė: „Smagu!“